

תת"ע 1185/03/14 - חאלד אבו עבד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1185-03-14 מדינת ישראל נ' אבו עבד
תיק חיצוני: 51200793555

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	חאלד אבו עבד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 5.6.14, בהיעדר התייצבות המבקש, ע"י כב' השופט אנושי.

עפ"י כתב האישום, בתאריך 25.2.14 נתפס המבקש כשהוא נוהג ברכב ללא רישיון נהיגה שפקע ביום 19.7.2011, זאת בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

ביום 14.12.14 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין. לטענת המבקש, לא התייצב לדיון האמור

"עקב בלבול". בנוסף, טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין, שכן הוא הוציא רישיונות נהיגה זמניים.

לבקשה צורף תצהיר המבקש ומסמך שכותרתו "רישיון נהיגה מיוחד" בו צוין כי המבקש רשאי

לנהוג תאריך 31.12.2011 וכי תנאי לרישיון קבוע הינו תשלום קנסות.

המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי המבקש לא התייצב לדיון אליו זומן כדן. הנימוקים שהעלה

אינם מצדיקים אי התייצבות לדיון ולא ברורה טענת ההגנה שלו. כמו כן, לבקשתו לא צורפה

תע"צ משרד רישוי נכון ליום ביצוע העבירה.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 קובע את אמות המידה המנחות את בית המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק-דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין:

עמוד 1

קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל איפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש הוזמן כדין לדיון ועל כך אין חולק. הטענה שמעלה המבקש בדבר בלבול, ואשר הובילה אותו להעדר מהדיון בו נשפט בהעדרו, הינה טענה שנדחתה בפסיקתו של בית המשפט העליון בשורה ארוכה של פסיקה ענפה בענין זה. נפסק לא אחת, כי טעות או בלבול אינם עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, וכך באו לידי ביטוי הדברים בהלכה הפסוקה:

"השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (מתוך ר"ע 85/418 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פד' לט' (3) 279, עמוד 280).

הכלל הוא כאמור, כי משניתן לנאשם יומו והוא שוכח להתייצב, או טועה, אפילו בתום לב, אין בכך כדי להקים עילה לביטול פסק הדין.

במקרה דנן, משהוזמן המבקש לדין היה עליו להתייצב לדיון או לפנות לבית המשפט, בבקשה מוקדמת, לדחיית הדיון, כפי שכבר עשה פעם אחת, ומשלא עשה כן נשפט כדין בהעדרו.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו, וכן

לנוכח עברו התעבורתי המכביד. המדובר בנהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע לפני למעלה

משנתיים, ובעבר תעבורתי עשיר כשהמבקש נוהג משנת 1988 וצבר לחובתו 142 הרשעות קודמות.

טענתו של המבקש כי הוציא רישיונות נהיגה זמניים לא נתמכה באסמכתאות רלוונטיות, כגון

אותם רישיונות זמניים או תע"צ משרד הרישוי נכון ליום ביצוע העבירה, אלא אך במסמך

שכותרתו "רישיון נהיגה מיוחד" ובו מצוין כי המבקש רשאי לנ"ג ד תאריך 31.12.2011.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש

כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ה, 23 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.